

ved sit Forhold har givet Anledning til Fængslingen, nemlig naar dette Forhold maa antages at være foranlediget af Frygt, Forvirring eller udskyldelig Misforstaaelse, skal han dog kunne faae Erstatning. Jeg tror dog, at man skal være lidt varsom med noget Saadant, thi det vil let kunne bevirke, at der vil være Folk, som ligesom gjennem en saadan Bestemmelse vil søge at skaffe sig Indtægt, Folk, som ville lade sig arrestere for at skaffe sig Indtægt. Navnlig tidligere straffede Personer vilde have meget let ved, naar der er begaaet en eller anden Forbrydelse, at faae Mistanken henledet paa sig. Naar de komme i Forhør, svare de forvirret, og der affiges da et Arrestdekret over dem, og naar det saa efter nogen Tids Forløb viser sig, at de ere uskyldige i den begaaede Forbrydelse, ville de anlægge Sag og sige, at de have været grebne af Frygt og Forvirring, og de faae da Erstatning. Jeg tror, at man skal være varsom overfor noget Saadant, og at man snarere skal holde sig til den gamle Regel, at den Paagjældende maa tage Skade for Hjæmsgjæld; har han selv Skyld i at være bleven arresteret, maa han selv tage Skaden deraf. — Den anden Endring gaar ud paa, at Sagerne strax kunne forelægges for Overretten. Det stiller sig tvivlsomt for mig, om det er rigtigt at forrykke Instantsrækkefølgen for disse Sagers Bedkommende, men jeg skal dog erkjende, at man mulig kan gaa ind derpaa, men bør der saa ikke være en Bestemmelse for de Tilfælde, hvor der er Tale om Intittsager fra Bornholm og Færøerne, thi de appelleres jo direkte til Højesteret? Maaske kunde det ogsaa være rigtigt, at der i Lovens optages en udtrykkelig Bestemmelse om, hvor saadanne Søgmaal skulle anlægges, naar en Kommission har affagt Arrestdekretet, thi et Kommissorium pleier kun at omfatte en bestemt Sag og ikke det Erstatningsøgmaal, som mulig senere kan fremkomme. Det vil derfor efter min Mening være heldigt, at man i alt Fald giver en Regel for, hvorledes der skal forholdes, naar det har været en Kommission, der har affagt Arrestdekretet. Jeg skal ligeom den ærede foregaaende Taler anbefale Lovforslaget, idet jeg blot skal henstille disse faa Bemærkninger til den ærede Forslagsstiller's velvillige Overbetelse.

Justitsministeren (M. Lemann):

Jeg skal ikke dvæle ved Sagen i dens Almindelighed, idet jeg anser min Stilling for saavidt som givet, derved at jeg tiltrådte det Forslag, som i Fjor blev vedtaget her i Thinget. Hvad der altjaa for mit Bedkommende kan være Spørgsmaal

om at udtale mig om i Aar, er kun de Forandringer i Forslaget, som den ærede Forslagsstiller har gjort siden i Fjor. De Endringer, der have været stillede af et Udvalg i det andet Thing og ikke kom til Behandling i dette Thing, antager jeg ikke, at det vilde være passende at gjøre til Gjenstand for nogen egentlig Forhandling her, thi skulde dette ske, maatte det formentlig være i den Form, at Nogen optog dem til anden Behandling. Det er en Maaade, hvorpaa man kunde fremkalde dette Things Ansuelser om disse Forslag, men, naar dette ikke er Tilfældet, forekommer det mig ikke rigtigt, at gaa ind paa dem, og derfor skal jeg ikke omtale dem i Dag. Naar jeg nu holder mig til de Endringer, der ere optagne af den ærede Forslagsstiller, saaledes som han har gjenoptaget Lovforslaget i denne Samling, skal jeg først bemærke, at jeg ikke anser dem for at være af nogen særdeles stor Betydning, saaledes at jeg ikke just vil sige, at de forandre min almindelige Stilling til Sagen, men jeg kan for Resten dele den Ansuelse, som blev fremsat af den sidste ærede Taler, at den Forandring, som er foregaaet i § 2 ved Tilføielsen af det sidste Punktum deri, ikke er uden Betænkkelighed, navnlig fra det Synspunkt, at det gjør det strax mindre klart, om der overhovedet kan paastaas Erstatning eller ikke. Det er indlysende, at i disse Forhold vil det være et stort Gode, hvis det er muligt at redigere de paagjældende Lovbestemmelser saaledes, at der er saa lidt Tvivl som mulig, om der kan tilkomme den Paagjældende nogen Erstatning eller ikke. Den Regel, som indeholdes i første Punktum i § 2, er forholdsviis temmelig fast og utvivlsom, saaledes at der ikke let vil optaa Tvivl i Anvendelsen med Hensyn til den, men dertimod er det klart, at naar det Tillæg, som indeholdes i det andet Punktum i § 2 kommer til, bliver det ofte et Spørgsmaal, som saa at sige kommer til at afhænge af et rent Skjøn, om Betingelsen for Erstatningshjælp er til Stede eller ikke, og derved vil der let kunne fremkaldes den Følge, som det ærede Medlem omtalte, nemlig en Mængde temerære Processer angaaende Spørgsmaalet. Jeg skal i denne Forbindelse gjøre opmærksom paa, at der i Norge i den nye Stryklov — om jeg maa kalde den saa, det er ikke dens officielle Navn — af 1ste Juli d. A. findes Bestemmelser, som i Meget, i det Væsentlige kan jeg sige, svare til dem, som indeholdes i det nærværende Lovforslag. Det ligner meget det, som foreligger her; men i den norske Lov er det saa langt fra,